

3.05.2020

**3. NIEDZIELA PO WIELKANOCY
JUBILATE**

ŚWIĘTO KONSTYTUCJI 3 MAJA

**Parafia Ewangelicko-Augsburska
w Krakowie**

Drodzy Siostry i Bracia w Chrystusie!

Przygotowaliśmy dla Was liturgię nabożeństwa domowego, na niedzielę *Jubilate*, co po łacinie oznacza *cieszcie się, radujcie się, świętujcie*. Nazwa pochodzi z Psalmu 66. “Wykrzykujcie radośnie Bogu, wszystkie ziemie!” W tym roku niedziela zbiega się w kalendarzu z Świętem Konstytucji 3 maja, a tym samym Ustawy Zasadniczej, która określa wolność wyznawanej wiary.

W dzisiejszej modlitwie chcemy być razem z Wami a Duch Święty złączy nas w jeden Kościół. Przypominamy, że odpowiednim miejscem do odprawienia domowego nabożeństwa jest to, które pomieści wszystkich jego uczestników i w którym każdy będzie się dobrze czuł. Może być miejsce wokół stołu, przy którym spotykacie się podczas posiłku lub inne, które Wam odpowiada. Pośrodku stawiamy krzyż. Jeśli macie w domu tylko wiszący to zdejmijcie go ze ściany i połóżcie. Obok niech znajdzie się Pismo Święte, z którego będziecie czytać wyznaczone teksty. No i oczywiście zapalona świeca. Krzyż jest symbolem nadziei i zbawienia, Pismo Święte to żywe Słowo Boga, w którym Pan do nas przemawia, natomiast zapalona świeca symbolizuje obecność Ducha Świętego, który nas jednoczy. Domy Kościół ma swojego pasterza w osobie najstarszego z domowników. Pełni on/ona rolę celebransa, czyli tego, który prowadzi liturgię nabożeństwa. Do odprawienia domowej liturgii możemy zaprosić wszystkich domowników, dzieląc czytania i modlitwy między uczestników. Do prowadzącego/celebransa, należy rozpoczęcie liturgii od wezwania imienia Trójcy Świętej, prowadzenie w wyznaniu wiary oraz końcowe błogosławieństwo. W przygotowanym porządku umieszczone są teksty biblijne (wg przekładu Biblii Ekumenicznej), modlitwy, Wyznanie Wiary oraz teksty pieśni. Akompaniament znajdziecie na stronie naszej parafii pod adresem: <http://krakow.luteranie.pl/kultura/akompaniament/> Aby z niego skorzystać należy wprowadzić w zakładce „filtr” numer pieśni podany w porządku nabożeństwa. W agendzie znajdziecie także tekst kazania, który dostępny będzie w formie nagrania na naszej stronie Facebook.

Kościół powierza Wam dzisiaj służbę Słowa i świadectwo wiary, do którego jesteśmy powołani sakramentem Chrztu Świętego. Dlatego wszystko co robimy, czynimy w imieniu Jezusa Chrystusa! Soli Deo Gloria - Jedynie

Bogu Chwała! Złączeni w modlitwie oraz z życzeniami Bożego Pokoju -
dk Wiktoria Matloch i ks. dr Roman Pracki

Celebrans:

W imię Boga, Ojca i Syna i Ducha Świętego

Uczestnicy wykonują zgodnie ze swoją tradycją znak krzyża na czole,
ustach i piersiach, lub trzy małe krzyże, po czym odpowiadają razem:

(znak krzyża)

Jak było na początku teraz i zawsze, na wieki wieków. Amen.

• **Hasło tygodnia:**

Jeśli ktoś pozostaje w Chrystusie, jest nowym stworzeniem. To, co
dawne, przeminęło, a nastąpiło nowe. (2 Kor 5,17)

• **Hasło na dzień Święta Konstytucji 3 maja:**

Szczęśliwy naród, którego PAN jest Bogiem, lud, który On wybrał
na swoje dziedzictwo. (Ps 33,12)

• **Pieśń 846**

1. Gdy na ten świat spoglądam wielki Boże, coś stworzył go
wszechmocnym Słowem swym, gdy myśl ma ludów policzyć nie może,
które na świecie rozmnożyłeś tym. Me serce w uwielbieniu śpiewa Ci: Jak
wielkiś Ty, jak wielkiś Ty! Me serce w uwielbieniu śpiewa Ci: Jak wielkiś
Ty, jak wielkiś Ty!

2. Gdy wzniosę wzrok ku gwiazdom, co migocą nad głową mą jak iskier
złotych rój, gdzie słońce w dzień, a błądy księżyc nocą bieg po
przestworzach odbywają swój. Me serce w uwielbieniu śpiewa Ci: Jak
wielkiś Ty, jak wielkiś Ty! Me serce w uwielbieniu śpiewa Ci: Jak wielkiś
Ty, jak wielkiś Ty!

3. Gdy w Słowie Swym na mojej stajesz drodze, objawiasz mi swej świętej łaski cud i gładzisz grzech, i krzepisz w każdej trwodze, i przed pokusą bronisz wierny lud. Me serce w uwielbieniu śpiewa Ci: Jak wielkiś Ty, jak wielkiś Ty! Me serce w uwielbieniu śpiewa Ci: Jak wielkiś Ty, jak wielkiś Ty!

4. Gdy widzę znów, jak bezbożników rzesza, zamiast Cię czcić, Twe Imię święte lży, a mimo to Twa łaska ich rozgrzesza, aż z oczu ich wyciśnie skruchy lży. Me serce w uwielbieniu śpiewa Ci: Jak wielkiś Ty, jak wielkiś Ty! Me serce w uwielbieniu śpiewa Ci: Jak wielkiś Ty, jak wielkiś Ty!

5. Gdy życie me przytłacza ciężkie brzemię, gdy smutna jest do śmierci dusza ma, a Twa ojcowska dłoń wnet ciężar zdejmie, pomoże nieść, co się nieznośne zda. Me serce w uwielbieniu śpiewa Ci: Jak wielkiś Ty, jak wielkiś Ty! Me serce w uwielbieniu śpiewa Ci: Jak wielkiś Ty, jak wielkiś Ty!

6. Gdy Panie mój, odwołasz mnie ze świata, gdy olśni mnie Twej chwały wieczny blask, gdy będzie dana mi czystości szata i Ciebie ujrzę Jezu Królu łask. Me serce w uwielbieniu śpiewa Ci: Jak wielkiś Ty, jak wielkiś Ty! Me serce w uwielbieniu śpiewa Ci: Jak wielkiś Ty, jak wielkiś Ty!

Psalm 66,1-9

1.Przewodnikowi chóru. Pieśń. Psalm.

Wykrzykujcie radośnie Bogu, wszystkie ziemie!

2.Wyśpiewajcie chwałę Jego imieniu,
uczycie Go pieśnią pochwalną!

3.Powiedzcie Bogu: Jak porażające są Twoje dzieła!

Nawet Twoi wrogowie schlebiają Tobie
z powodu wielkiej Twej mocy.

4.Niech cała ziemia odda Ci pokłon, niech śpiewa Tobie,
niech śpiewa Twojemu imieniu!

5.Przyjdźcie i zobaczcie dzieła Boga,
który dokonał pośród ludzi niebywałych czynów.

6.Morze w suchy ląd zamienił,
suchą nogą mogli przejść przez rzekę
– dlatego w Nim się radujmy!

7.Panuje w swej mocy na wieki,

Jego oczy śledzą każdy naród.

Niech nikt nie śmie buntować się przeciw Niemu!

8. Błogosławcie, ludy, naszego Boga,
rozgłaszajcie Jego chwałę!

9. On nasze dusze zachował przy życiu
i nie pozwolił potknąć się naszym nogom.

• Modlitwa

Módlmy się:

Wielbimy i chwalimy Cię, Boże i Ojczy nasz niebieski! Ty stworzyłeś człowieka i na całej ziemi masz liczne narody, które są znakiem Twojej potęgi i mądrości. Panie, błogosławiony jest każdy człowiek i naród, który wzywa imienia Twojego! Dzisiaj powierzamy Tobie pogrążonych w lęku i żalobie. Otocz opieką swoją Rządy i obywateli, w wysiłkach na rzecz powstrzymania epidemii i kryzysu ekonomicznego. I my dziękujemy za naszą ziemską Ojczyznę: dziękujemy za ludzi, których codziennie spotykamy i widok z okien naszych domów, dziękujemy za pracę i odpoczynek. Zachowaj Panie cały naród nasz w zgodzie i z dala od złego. Spraw Boże, abyśmy nieustannie mieli przed oczyma cel naszej pielgrzymki: wieczną i niebieską ojczyznę. Wysłuchaj nas przez Jezusa Chrystusa, Pana i Zbawiciela naszego, który z Tobą i z Duchem Świętym żyje i króluje na wieki wieków. Amen.

• Czytania

Stary Testament: 1 Mż 1,1-4a(4b-25)26-28(29.30)31a(31b); 2,1-4a

1. Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. 2. Ziemia była bezładna i pusta; ciemność panowała nad głębiną, a Duch Boży unosił się nad powierzchnią wód. 3. Wtedy Bóg powiedział: Niech się stanie światłość! I stała się światłość. 4. Bóg zobaczył, że światłość była dobra, i Bóg oddzielił światłość od ciemności. 5. Światłość Bóg nazwał dniem, a ciemność nazwał nocą. I nadszedł wieczór, a następnie poranek – dzień pierwszy. 6. Potem Bóg powiedział: Niech w środku wód powstanie sklepienie i niech oddzieli jedne wody od drugich. 7. Uczynił więc Bóg sklepienie i oddzielił wody, które były pod sklepieniem, od wód nad sklepieniem. I tak się stało. 8. Bóg nazwał sklepienie niebem. I nadszedł wieczór, a następnie poranek – dzień drugi. 9. Potem

Bóg powiedział: Niech się zbiorą wody spod nieba w jedno miejsce i niech się ukazuje suchy ląd. I tak się stało. 10. Bóg nazwał suchy ląd ziemią, a zbiorowisko wód nazwał morzami. Bóg zobaczył, że to było dobre. 11. Potem Bóg powiedział: Niech ziemia pokryje się roślinnością – trawą rozsiewającą nasienie, drzewem owocowym rodzącym owoc zgodnie ze swoim gatunkiem, w którym jest jego nasienie na ziemi. I tak się stało. 12. Ziemia wydała roślinność: trawę rozsiewającą nasienie zgodnie ze swoim gatunkiem i drzewo wydające owoc, w którym jest nasienie zgodnie z jego gatunkiem. Bóg zobaczył, że to było dobre. 13. I nadszedł wieczór, a następnie poranek – dzień trzeci. 14. Potem Bóg powiedział: Niech powstaną światła na sklepieniu nieba, aby rozdzielały dzień od nocy i niech wyznaczają czasy, dni i lata. 15. Niech będą światłami na sklepieniu nieba, by świecić nad ziemią. I tak się stało. 16. Bóg uczynił więc dwa wielkie światła: wielkie światło, żeby rządziło dniem, i małe światło, aby rządziło nocą, oraz gwiazdy. 17. I umieścił je Bóg na sklepieniu nieba, aby świeciły nad ziemią 18. i aby rządziły dniem i nocą oraz oddzielały światłość od ciemności. Bóg zobaczył, że to było dobre. 19. I nadszedł wieczór, a następnie poranek – dzień czwarty. 20. Potem Bóg powiedział: Niech się wody zapełnią mnóstwem żywych istot, a ptactwo niech lata nad ziemią na sklepieniu nieba. 21. Wtedy Bóg stworzył wielkie potwory morskie i wszelkie pływające istoty żywe zgodnie z ich gatunkami, którymi zapełniły się wody, oraz wszelkie ptactwo skrzydlate zgodnie z jego gatunkami. Bóg zobaczył, że to było dobre. 22. Wtedy Bóg je pobłogosławił i powiedział: Bądźcie płodne, rozmnażajcie się i zapełniajcie morskie wody, a na ziemi niech mnoży się ptactwo. 23. I nadszedł wieczór, a następnie poranek – dzień piąty. 24. Potem Bóg powiedział: Niech ziemia wyda różnego rodzaju żywe istoty – bydło, zwierzęta pełzające i dzikie zwierzęta zgodnie z ich gatunkami. I tak się stało. 25. Bóg uczynił więc różnego rodzaju dzikie zwierzęta, bydło oraz wszelkie zwierzęta pełzające po ziemi zgodnie z ich gatunkami. Bóg zobaczył, że to było dobre. 26. Potem Bóg powiedział: Uczyńmy człowieka na Nasz obraz i na Nasze podobieństwo. Niech panuje nad rybami morskimi, nad ptactwem podniebnym, nad bydłem i nad całą ziemią, i nad wszelkimi zwierzętami pełzającymi po ziemi. 27. I Bóg stworzył człowieka na swój obraz, stworzył go na obraz Boży, stworzył ich jako mężczyznę i kobietę. 28. Następnie Bóg im pobłogosławił. I powiedział

do nich Bóg: Bądźcie płodni, rozmnażajcie się i zapełniajcie ziemię, podporządkowujcie ją sobie, i panujcie nad rybami morskimi, nad ptactwem podniebnym i nad wszystkimi zwierzętami pełzającymi po ziemi. 29. Potem Bóg powiedział: Oto daję wam wszystkie trawy wydające nasiona, które są na powierzchni całej ziemi, i wszystkie drzewa, których owoce wydają nasiona, niech będą dla was pokarmem. 30. A wszystkim zwierzętom na ziemi i wszelkiemu ptactwu podniebnemu, i wszystkiemu, co pełza po ziemi, co ma w sobie życie, daję na pokarm wszelką zieloną roślinę. I tak się stało. 31. Bóg zobaczył, że wszystko, co uczynił, było bardzo dobre. I nadszedł wieczór, a następnie poranek – dzień szósty. 2, 1. Tak zostało zakończone dzieło stworzenia nieba i ziemi, i wszystkiego, co się na nich znajduje. 2. A gdy w siódmym dniu Bóg zakończył swoje dzieło, którego dokonał, odpoczął siódmego dnia od wszelkiego dzieła, którego dokonał. 3. Wówczas pobłogosławił Bóg ten siódmy dzień i go uświęcił, w nim bowiem odpoczął po całym swym dziele, którego – stwarzając – Bóg dokonał. 4. Takie są dzieje stwarzania nieba i ziemi.

Lekcja apostołska: Dz 17,22-34

22. Paweł, stojąc pośrodku Areopagu, przemówił: Ateńczycy, widzę, że jesteście pod każdym względem bardzo religijni. 23. Gdy bowiem przechodziłem i oglądałem wasze świątynie, znalazłem też ołtarz, na którym było napisane: Nieznanemu Bogu. Otóż ja wam głoszę to, co czcicie, nie znając. 24. Bóg, który stworzył świat i wszystko na nim, On, który jest Panem nieba i ziemi, nie mieszka w świątyniach zbudowanych ręką ludzką 25. ani nie jest uzależniony od posługi rąk ludzkich, jak gdyby czegoś potrzebował, bo sam daje wszystkim życie i oddech, i wszystko. 26. On także z jednego człowieka powołał do istnienia wszystkich ludzi, aby zamieszkiwali całą powierzchnię ziemi. Określił właściwe czasy i granice ich zamieszkiwania, 27. aby szukali Boga, czy to nawet dotknęli Go po omacku, i znaleźli. W rzeczywistości bowiem jest On niedaleko od każdego z nas. 28. W Nim przecież żyjemy, poruszamy się i jesteśmy, jak też powiedzieli niektórzy z waszych poetów: Jesteśmy bowiem z Jego rodu. 29. Jeśli więc jesteśmy z rodu Boga, nie powinniśmy sądzić, że Bóstwo jest podobne do

złota, srebra albo kamienia, wytworu rąk i myśli człowieka. 30. Nie zważając przeto na czasy nieświadomości, Bóg wzywa teraz wszędzie i wszystkich ludzi, aby się nawracali, 31. gdyż wyznaczył dzień, w którym sprawiedliwie będzie sądzić świat przez Człowieka, którego na to przeznaczył, po uwierzytelnieniu wobec wszystkich przez wskrzeszenie Go z martwych. 32. Gdy usłyszeli o zmartwychwstaniu, jedni się wyśmiewali, inni natomiast powiedzieli: Posłuchamy o tym innym razem. 33. Tak Paweł wyszedł spośród nich. 34. Niektórzy jednak przyłączyli się do niego i uwierzyli. Wśród nich Dionizy Areopagita i kobieta imieniem Damaris, a z nimi inni.

Graduale:

Alleluja! Chwalcie Boga w Jego świątyni. Wszystko, co żyje, niech chwali PANA! Alleluja! (Ps 150,1a.6)

Nie ma Go tu, zmartwychwstał. Pan naprawdę zmartwychwstał i ukazał się Szymonowi. Alleluja! (Łk 24,6a.34)

• Apostolskie wyznanie wiary

Razem z całym Kościołem Chrystusowym wszystkich wieków, który gromadzi się dziś w wielu domach wyznajmy naszą wiarę w Trójjedynego Boga, Ojca, Syna i Ducha Świętego:

Wierzę w Boga, * Ojca Wszechmogącego, * Stworzyciela nieba i ziemi. * I w Jezusa Chrystusa, Syna Jego jedynego, Pana naszego, * który się począł z Ducha Świętego, * narodził się z Marii Panny, * umęczon pod Poncjuszem Piłatem, * ukrzyżowan, umarł i pogrzebion, * zstąpił do piekieł, * trzeciego dnia zmartwychwstał, * wstąpił na niebiosa; * siedzi po prawicy Boga, Ojca Wszechmogącego, * skąd przyjdzie sądzić żywych i umarłych. * Wierzę w Ducha Świętego, * święty Kościół powszechny, * społeczność świętych, * grzechów odpuszczenie, * ciała zmartwychwstanie * i żywot wieczny. Amen.

• Pieśń 183

1. Mój Jezus żyw, więc cóż śmierć znaczy, gdy triumfuje głowa ma? W dziedzictwie żywot dać mi raczy, choć mą mogiłę zrosi łza. Zanucę więc radosny śpiew, bo mój Zbawiciel żyw!

2. Chwalebne zmartwychwstanie Pana jest życiem i zwycięstwem mym; potęga śmierci jest złamana, nie zasnę wiecznej śmierci snem, już podwaliny piekieł drżą, Pan wstaje z chwałą swą!

3. Mój Jezus żyw, grób otworzony! Więc wesół w ciemny wstąpię grób, bo mój Zbawiciel uwielbiony i mnie do swych przygarnie stóp. O jakież to cudowny śpiew: my żywi, bo Pan żyw!

4. Żywotem Jezus mi zostanie, w mym sercu już nie zaznam trwóg; a choć nadejdzie me skonanie, nie zejdem z Jezusowych rąk. Powiedzie mnie do rajskich niw mój Jezus wiecznie żyw!

• Kazanie

Łaska Pana Jezusa Chrystusa i miłość Boga, i społeczność Ducha Świętego niech będzie z wami wszystkimi (2 Kor 13,13).

Ewangelia: J 15,1-8

Ja jestem prawdziwym krzewem winnym, a Mój Ojciec jest rolnikiem. 2. Każdą latorośl, która we Mnie nie wydaje owocu, odcina, a każdą, która przynosi owoc, oczyszcza, aby lepiej owocowała. 3. Wy już jesteście czyści dzięki Słowu, które do was mówiłem. 4. Trwajcie we Mnie, a Ja będę trwał w was. Tak jak latorośl nie może przynieść owocu sama z siebie, jeśli nie pozostanie w krzewie winnym, tak i wy, jeśli we Mnie nie będziecie trwać. 5. Ja jestem krzewem winnym, wy zaś latoroślami. Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi obfity owoc, bo beze Mnie nic nie możecie uczynić. 6. Jeśli ktoś nie trwa we Mnie, ten jak latorośl zostanie wyrzucony na zewnątrz i uschnie. Zbierają je, wrzucają do ognia i płoną. 7. Jeśli we Mnie będziecie trwać, a Moje słowa w was, poproście, o cokolwiek chcecie, a spełni się wam. 8. Mój Ojciec będzie uwielbiony przez to, że przyniesiecie obfity owoc i staniecie się Moimi uczniami.

Od początku stworzenia, Bóg związał się z człowiekiem węzłem obietnicy i błogosławieństwa. Pierwszym było przymierze patriarchalne – zawarte przez Ojca Niebieskiego z ojcem Abrachamem, a następnie odna-

wiane z jego potomkami: Izaakiem, Jakubem. Zawile ludzkie losy sprawiły, że synowie Jakuba znaleźli w obcym kraju ratunek od głodu. Najpierw skazali na śmierć swojego brata a potem za jego wstawiennictwem uratowali życie swoje i swoich bliskich. Niestety w tej historii życie i śmierć, wolność i niewola stoją bardzo blisko siebie. Kraj ocalenia w ciągu kilku pokoleń stał się miejscem niewoli. Naród Żydowski wielokrotnie nazywany jest winnicą Pana. Jego historia pokazuje, jak wiją się pędy tej winorośli a Bóg-ogrodnik, przycina i pielęgnuje oraz chroni i ratuje.

Po latach od powołania pierwszych patriarchów, Bóg ponownie powołuje nowego przewodnika-pasterza, który wyprowadzi cały naród z śmierci do życia. Mojżesz podobnie jak jego przodkowie – to prawdziwy i jak najbardziej zwyczajny człowiek, który nie był wolny od grzechu, a mimo to Bóg powierzył mu wielkie rzeczy. W historii paschalnej Bóg związany obietnicą i błogosławieństwem z rodziną i domem rodzinnym, bierze sobie na własność wspólnotę ludzi, plemię, naród cały, wyprowadzając ich w wielkiej liczbie na pustynie, przez morze do życia – choć mogłoby się wydawać, że tam nie ma życia, bo to pustynia. Lecz Bóg sam zaopatrzył swój naród w wodę i pożywienie.

Na pustyni Bóg z uciekinierów uczynił naród i społeczeństwo – przez nadanie prawa. Wobec prawa i porządku, które wprowadza ono w ludzkie życie, regulując społeczne relacje – wtórnym jest ziemia i kraj. Dotarłszy nad Jordan, hebrajczycy musieli dopiero zdobyć i skolonizować kraj, który otrzymali od Boga. Potem musieli go obronić przed sąsiednimi mocarstwami, musieli swój kraj stracić, popaść w niewolę, musieli przeżyć wewnętrzne spory – kraj podzielił się na dwa królestwa. Wszystko to musiało się wydarzyć, bo przynależy historii Izraela po dzień dzisiejszy.

Gdy zabrakło żydowskiego państwa, Bóg pozostał w domu, w rodzinie – symbolizowany przez mezuzę przy drzwiach (pudełko z tekstem błogosławieństwa) oraz wieczerza pesachowa – dom i rodzina oraz język i kultura – a przede wszystkim: pamięć.

Czas w którym Żydzi byli prześladowanymi pielgrzymami przez dwa tysiące lat – to dla nas, którzy byliśmy poza Objawieniem, czas powołania. Żyd – Jezus z Nazaretu, rozpoznany przez wielu swych braci jako zapowiedziany Mesjasz/Zbawiciel, wyprowadza religijną wspólnotę z Bogiem

Abrahama, Jakuba i Izaaka między pogan. Apostołowie ci inaczej „wysłannicy”, zostali posłani do „oikoumene” całego zamieszkałego świata, do wszystkich narodów. Do wspólnoty Jezusa Chrystusa, jesteśmy przyjęci przez chrzest – sakrament ten to rodzina, dom, rodzice i rodzice chrzestni. Bóg powołuje nas według tej samej struktury, tak jak patriarchów: przez rodzinę i dom – do lokalnej wspólnoty zboru – dalej zbor jest częścią lokalnej gminy, miasta, wsi – która nakłada się na lokalną społeczność ludzi o różnej kulturze, religijności, wyznaniowości ale także poglądach społecznych i politycznych – w ten sposób lokalna społeczność staje się regionalna aż w końcu narodowa i ponadnarodowa. Wychodząc od domu, przez parafię i kościół, jesteśmy powołani do obecności w naszym mieście i kraju, w społeczności lokalnej i narodowej – wszystko po to aby wejść w otwartą przestrzeń wspólnoty krajów i narodów ubogaconej naszą obecnością.

Na fundamencie objawienia Jezusa, Kościół buduje swoją otwartą tożsamość. Bóg w Chrystusie nas tego uczy, jak wyjść z niewoli i przejść przez Morze Czerwone – z getta do wspólnoty wiary, wspólnoty nadziei i człowieczeństwa. Kościół potrzebuje dziś proroków takich, którzy wierzą odważnie i pokładają zaufanie nie tyle w sobie, ale w Chrystusie. Nie opieramy swej nadziei na własnych zasobach i deficytach – ale bądźmy mocni w Panu. Każdy z patriarchów bywał silny i zaradny, ale zdarzało się, że okazywał w swoim życiu słabość, każdy z nich popełnił jakiś grzech – Bóg jest jednak wierny mimo słabości i niewierności człowieka. Nawet w tak ekstremalnej sytuacji, gdy człowiek w poczuciu beznadziejności i rozpaczyci odrzuci Boga – Bóg nigdy nie wyprze się człowieka i go nie pozostawi samemu sobie. Jesteśmy wszczepieni w krzew winorośli, przez Chrystusa. Znakiem tego przyjęcia jest Chrzest Święty. Życiodajną mocą, za sprawą której każdy i każda z nas wydaje owoce wiary, jest łaska Chrystusa, dzięki której „nic nie muszę” i jednocześnie „wszystko mogę”.

Reformacyjna nauka o dwóch regimenciech wskazuje – iż Bóg wziął na siebie całe dzieło zbawienia i wypełnił je w Jezusie dla naszego dobra. Z kolei nam ludziom, Pan powierzył tę ziemię, ten świat, ten kraj i społeczeństwo, abyśmy dla niego żyli i jemu służyli. Jest to zaszczytne Boże powołanie do społecznej aktywności. Jest to chrześcijańska odpowiedzial-

ność za świat, która począwszy od domu i rodziny, poprzez lokalną wspólnotę, region i społeczeństwo jest służbą chrześcijanina dla Ojczyzny i świata. Amen

• **Pieśń 439**

1. Zgrzeszyłem, Boże, lecz za grzech żałuję, swoją poprawę szczerze Ci ślubuję. Zechciej odpuścić mnie biednemu grzechy, dodaj pociechy.
2. Stwórz we mnie, proszę, ducha więc nowego, który by toru trzymał się Twojego. Błogosław, wzmocnij me usiłowanie, Tobie żyć, Panie!
3. Od twarzy swojej mnie nie odrzuć świętej, prawdy nie odbierz przez się rozpoczętej. Duch Twój niech zawsze me kieruje nogi na prawe drogi.
4. Posil mnie, Panie, w wielkiej mej żałości Duchem prawdziwej z niebios Twych radości. Niech do Twej łaski będę znów przyjęty, Boże mój święty!
5. Nową wiernością będę Ci dziękował, łaskę grzesznikom wieczną Twą zwiastował, by szli, zachęcał, też za mym przykładem, stóp Twoich śladem.
6. Nie gardź, o Boże, rzewnym mym wzdychaniem. Jakżebyś wzgardził sercem moim, Panie? Sercem, co pilnie szuka Ciebie w wierze, grzechu się strzeże?
7. Wiemy, że Tobie miły żal za grzechy; takim udzielasz sercom swej pociechy. Duszom, pragnącym łaski Twojej, Panie, dasz zmiłowanie.

• **SPOWIEDŹ**

Pismo Święte uczy nas pokory i wyznania grzechów. Bóg jest przebaczeniem i łaską. On nie będzie ci wypominał zdrożnych myśli, obelżywych słów i pożałowania godnych czynów. W Psalmie 51. Dawid modlił się do Boga takimi słowami:

Ps 51, 3-5. 11-14

3. Boże, zmiłuj się nade mną w swojej łaskawości, w ogromie swego miłosierdzia wymaż moją nieprawość! 4. Obmyj mnie całkowicie z mojej winy i oczyść mnie z mojego grzechu. 5. Znam bowiem moją nieprawość i nieustannie pamiętam o swoim grzechu. 11. Nie zwracaj już uwagi na

moje grzechy i wymaż wszystkie moje przewinienia. 12. Boże, stwórz we mnie czyste serce i odnow we mnie moc ducha. 13. Nie odtrącaj mnie od swego oblicza, nie odbieraj mi swojego świętego ducha. 14. Przywróć mi radość Twojego zbawienia - niech wstąpi we mnie duch ochoczy!

Zawołajmy razem do naszego Boga: *Panie, nie jestem godzien, abyś przyszedł do mnie, ale powiedz tylko słowo, a będzie uzdrowiona dusza moja.*

Jeśli żyjemy w przekonaniu, że nie mamy grzechu, to oszukujemy samych siebie i nie ma w nas prawdy. Mamy ten przywilej jako chrześcijanie, aby wyznawać nasze grzechy, a Bóg, który jest wierny i sprawiedliwy, odpuści nam i oczyści z wszelkiej nieprawości (1 J 1,8-9). Jeśli są myśli które zaprzatają ci umysł, lub słowa, którymi zraniłeś bliźniego, albo uczynki niegodne ucznia Chrystusa, to zapraszam cię do ich wyznania Bogu w głośnej i cichej modlitwie. Spowiadajmy się Panu Bogu naszemu, tak się modląc:

Modlitwa spowiednia

Wszchemogący Boże, miłosierny Ojcze! * Ja biedny, nędzny, grzeszny człowiek * wyznaję przed Tobą wszystkie grzechy i przewinienia moje, * popełnione myślą, mową i uczynkiem * którymi zasłużyłem na Twe doczesne i wieczne kary. * Żałuję za nie szczerze, i z całego serca, * i proszę Cię dla niezgłębionego miłosierdzia Twego, * i dla niewinnej i gorzkiej męki i śmierci * umiłowanego Syna Twego Jezusa Chrystusa, * bądź mnie niegodnemu, grzesznemu człowiekowi łaskaw i miłościw, * odpuść mi wszystkie grzechy moje * i dopomóż łaskawie przez moc Ducha Twego Świętego * do poprawy życia mego. * Amen.

• Pieśń 666

1. Czekał Pana swego, o duszo ma! Wszystko zdaj na Niego, rad On pomoc da. Patrz w blasku zórz dzień się rodzi już, nowa wiosna idzie, Bogu dzięki złóż. Z nieszczęścia toni i z trudnych dróg, wyrwie cię, ochroni Twój wierny Bóg.

2. Czekał Pana swego, o duszo ma! Wszystko zdaj na Niego, rad On pomoc da. Gdy trud cię gnie, Bóg wzmocnić cię chce, On ufności twojej nie zawiedzie, nie. Wieczna ostoję, Zbawco swych sług, zbaw i duszę moją, boś Ty mój Bóg.

3. Czekał Pana swego, o duszo ma! Wszystko zdaj na Niego, rad On pomoc da. Skończy się bój i pielgrzymki znój; wnet ustaną skargi, Pan lud przyjmie swój. Skończone walki, nie będzie trwóg, idzie czas radości. Pochwalon Bóg!

• LITURGIA KOŃCOWA

Modlitwa powszechna Kościoła ze ŚPIEWNIKA I MODLITEWNIKA EWANGELICKIEGO wydanego w marcu 1945 w Londynie

Wszchemogący Boże, miłosierny Ojciec nasz w niebiesiech! Korzycmy się przed Majestatem Twoim, zanosząc błagalne modły za Ojczyznę naszą, Rzeczpospolitą Polską. Strzeż i ochraniaj ją od wszelkich zasadzek nieprzyjacielskich. Pobłogosław Ojczyźnie naszej, błogosław Narodowi Polskiemu i kieruj nim według najświętszej woli Twojej.

Uwieńcz łaską Swą i błogosławieństwem, mądrością i wszelkimi darami Ducha Twego Prezydenta Rzeczpospolitej oraz cały Rząd. Niech zbawienne ich zamiary służą ku Twojej chwale i ku prawdziwemu szczęściu i dobru całej Polski, aby jedność, zgoda i miłość w niej zapanowały. Oslaniaj nasze siły zbrojne na lądzie, na morzu i w powietrze, zsyłając im zwycięstwo w dniu walki oraz przewagę nad wszystkimi wrogami. Daj odwagę i męstwo i wspomogaj orężem Twojej mocy.

W szczególności udajemy się w modlitwie do Ciebie, o Boże nasz, w tym nieszczęściu, które nawiedza Kraj nasz. Bądź nam tarczą i obroną, opoką i warownią w niebezpieczeństwach choroby i kryzysu. Łaska Twoja niechaj będzie z nami grzesznymi ludźmi, odpuść nam nasze winy i grzechy i daj nam pokój Swój. Bądź bliski Swą pociechą i pomocą wszystkim zasmuconym i uciśnionym, wszystkim prześladowanym i uwięzionym. Wysłuchaj westchnienia chorych i umierających. Błogosław nas wszystkich na łonie wolnej i niepodległej Ojczyzny. Zespół umęczony Naród w odrodzonej Polsce. O Boże, zmiłuj się nad nami i obdarz nas wreszcie upragnionym

pokojem. Wysłuchaj nas przez Jezusa Chrystusa, Pana i Zbawiciela naszego, który z Tobą i z Duchem Świętym żyje i króluje na wieki wieków.

Boże, niechaj będzie imię Twoje błogosławione, wielbione i chwalone na w całej Ojczyźnie naszej, a w szczególności w każdym domu i rodzinie! Wysłuchaj przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego gdy jako Twoja rozproszona owczarnia wołamy:

Ojcze nasz, któryś jest w niebie, * święć się imię Twoje, * przyjdź Królestwo Twoje, * bądź wola Twoja, * jako w niebie, tak i na ziemi. * Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj, * I odpuść nam nasze winy, * jako i my odpuszczamy naszym winowajcom, * I nie wódź nas na pokuszenie, * ale nas zbaw ode złego. Albowiem Twoje jest Królestwo i moc, i chwała na wieki wieków. Amen.

Błogosławieństwo

Przyjmijcie Boże błogosławieństwo:

Niech ci błogosławi Pan i niechaj cię strzeże; Niech rozjaśni Pan oblicze Swoje nad tobą i niech ci miłościw będzie; Niech obróci Pan twarz Swoją ku Tobie i niech ci da † pokój. Amen. (4 Mż 6, 24-26)

(znak krzyża)

• Pieśń 595

1. Głoście radośnie wszyscy wraz: Bóg kocha nas! Nastał dla wszystkich łaski czas. Bóg kocha nas! Otrzyjcie przeto gorzkie łzy, już jasne słońce spędza mgły, pierzchają ciemnej nocy ćmy, Bóg kocha nas! Bóg kocha nas! Bóg kocha nas! Głoście radośnie wszyscy wraz: Bóg kocha nas!

2. Chodźcie grzesznicy ze wszech stron, Bóg kocha nas! Dla was opuścił niebios tron Bóg kocha nas! Patrzcie, Zbawiciel idzie już i Jego krzyż lśni w blasku zórz, zbawienia znak dla wszystkich dusz Bóg kocha nas! Bóg kocha nas! Bóg kocha nas! Głoście radośnie wszyscy wraz: Bóg kocha nas!

3. Niech więc rozbrzmiewa błoga wieść: Bóg kocha nas! Zstąpił, by sercom pokój nieść, Bóg kocha nas! Więc póki życia, póki tchu, nim do wiecznego legniem snu, dziękczynny hymn śpiewajmy Mu, Bóg kocha nas! Bóg kocha nas! Bóg kocha nas! Głoście radośnie wszyscy wraz: Bóg kocha nas!